

Ужасна смърт.

Амелия Сакс бе видяла всичко, или поне така си мислеше. Но тези начини на умъртвяване бяха сред най-жестоките, които си спомняше.

От Уестчестър се обади на Райм и той я накара веднага да отиде в долен Манхатън за оглед на две местопрестъпления. Двете убийства бяха извършени от престъпник, наричащ себе си “Часовникаря”.

Сакс бързо направи по-простия оглед - на кея на река Хъдсън. Не беше лесно: нямаше труп и повечето следи бяха заличени или замърсени от постоянния вятър покрай реката. Тя снима местопрестъплението от всички ъгли. Отбеляза положението на часовника (мястото бе замърсено допълнително от сапъорите, които го бяха взели, за да проверят за бомба).

Сакс прибра и бележката, напоена с кръв. Взе проби от замръзналата кръв. Огледа следите от нокти върху дъските, където жертвата се беше държала, висейки над водата. Взе един счупен нокът - широк, къс и без следи от лак, което навеждаше на мисълта, че жертвата е мъж.

Убиецът бе прерязал телената ограда около дока. Сакс взе проби със следи от инструмента. Не откри пръстови отпечатьци, следи от подметки или гуми, нито около място на влизане, нито в кървавата локва.

Нямаше свидетели.

Патоанатомът ѝ обясни, че ако жертвата е паднала в реката, до десет минути трябва да е умряла от измръзване. Полицейски водолази и бреговата охрана търсеха трупа.

На второто местопрестъпление - пресечка на улица “Седар” близо до “Бродуей” - трупът на Тиодор Адамс, около трийсетте, лежеше по гръб, със запушена уста и ръце и крака, омотани с тиксо. Убиецът бе прекарал въже през парапета на аварийна стълба на три метра над него, а другия край бе завързал за тежко, двуметрово парче от релса с дупки в краищата като уши на игла. Релсата бе висяла над гърлото на жертвата. Другият край на въжето бил поставен в ръцете ѝ. Тиодор бил вързан така, че да не може да изпълзи изпод релсата. Единствената му надежда е била да удържи въжето, докато случайно някой мине и му помогне.

Никой не минал.

Бе мъртъв от няколко часа и релсата още притискаше гърлото му, замръзнала в декемврийския студ. Лицето му беше мъртвешки бледо и безизразно, но тя си представяше изражението му през последните десет-петнайсет минути от живота му: как почервява от усилие, посинява, очите му се изцъклят.

Кой, за бога, би измислил такъв начин на умъртвяване, очевидно избран нарочно, та жертвата да се мъчи възможно най-дълго?

Амелия носеше специален бял полиетиленов костюм, за да избегне замърсяване на местопрестъплението с частици от

дрехите и косата си. Постави гумени ластични ленти на обувките си, за да може да различи следите си от тези на престъпника. (Още една идея на Райм. “Защо е тази мярка? Нали нося костюм за огледи, не съм с градски обувки” - изтъкнала бе веднъж пред Райм. Той я беше погледнал раздразнено: “Извинявай, но не мислиш ли, че престъпникът също може да си купи полиетиленов гащеризон? Колко струват, Сакс? Четирийсет и девет долара и деветдесет и пет цента?”)

При огледите на местопрестъпления се получаваше странна връзка: за да си свърши добре работата, криминалистът трябва мислено и емоционално да се въплъти в престъпника. Целият ужасяващ сценарий се разиграва във въображението му: какво си е мислил убиецът, къде е стоял, преди да вдигне пистолета, бухалката или ножа, в каква поза е застанал, забавил ли се е, за да гледа предсмъртната агония на жертвата, или веднага е избягал, какво е привлякло вниманието му на местопрестъплението, какво го е изкушило или отблъснало, откъде е избягал?

Сега Сакс се опитваше да влезе под кожата на друг човек - на онзи, който бе режисирал този ужасен край на друго човешко същество.

Огледа уличката, кофите за боклук, снега, тялото, релсата...

“Аз съм той... аз съм той... Какво си мисля? Защо съм искал да убия жертвата на кея по такъв жесток начин? Ами тази?

Начинът за умъртвяване обаче бе толкова необичаен, мислите на убиеца - толкова далечни за нея, че не можеше да си отговори на тези въпроси. Все още. Сложи слушалките и микрофона на радиостанцията си и се обади.

- Райм, там ли си?

- Къде мога да отида? Чаках те. Къде си? На второто място ли?

- Да.

- Какво виждаш, Сакс?

“Аз съм той...”

- Тясна уличка, Райм. Задънен вход за зареждане на магазините. Жертвата е близо до улицата.

- Колко близо?

- На пет метра; цялата уличка е дълга около трийсет.

- Има ли врати близо до трупа?

- Лежи пред една.

- Значи може би жертвата е тръгвала от работа, когато извършителят я е нападнал - предположи Райм.

- Или пък *престъпникът* точно си е тръгвал от работа, когато е нападнал жертвата.

- А може би заедно са си тръгвали от работа.

- Лон проверява околните сгради за изчезнали служители.

- Добре. Кажете сега за вратата. Отворена ли е?

- Не, заключена е.

Лон Селито извика от дъното на уличката:

- Няма свидетели. Никой не е видял нищо. И сигурно са глухи. Дори жертвата да е от някоя от тези сгради, никой не е сигнализирал за изчезването.

- Извършителите нямат навика да ни улеснява работата, а, Сакс? – обади се Райм.

Лесно му беше да се шегува; нали не стоеше той край жертва, умъртвена по този ужасен начин. Сакс се престори, че не е чула коментара му, и продължи по стандартната процедура: първоначален оглед на трупа, за да може да бъде изпратен на патоанатома, прибиране на вещите му, търсене на отпечатьци от пръсти и обувки, събиране на микроследи с парче тиксо като онова, което се използва за почистване от кучешки и котешки косми.

Престъпникът най-вероятно бе дошъл с кола, като се има предвид тежестта на релсата, но наблизко нямаше следи от гуми. Уличката бе посипана с морска сол за разтопяване на леда и кристалите не позволяваха добър контакт между гумите и настилката.

Сакс присви очи.

- Райм, има нещо странно. На метър около тялото по земята е посипано нещо.

- Какво е според теб?

Тя се наведе и огледа с лупа частичките, които приличаха на пясък. Каза това на Райм.

- Дали е опесъчено заради снега?

- Не, само около трупа е. Никъде другаде в уличката няма. Тук са ръсили със сол за снега. - Тя се отдръпна и пак огледа. - Останало е съвсем малко. Прилича... Да, Райм, точно така. Помел е. С метла.

- Метла?

- Виждам следите от сламките. Сякаш е пръснал шепа пясък на земята и след това е помел... Но може би не е бил той. На първото местопрестъпление нямаше такова нещо.

- По жертвата или релсата има ли пясък?

- Не знам... Чакай, има.

- Значи го е направил *след* убийството - обяви Райм. - Вероятно за заличаване на следи.

Хитрите престъпници понякога разпръскват на местопрестъплението пепел, пясък, дори брашно. След това почистват с прахосмукачка или метла и така заличават повечето микроследи.

- Защо го е направил? - почуди се Райм.

Сакс погледна трупа и павираната уличка.

“Аз съм той... Защо ще мета?”

Престъпниците често избърсват пръстовите си отпечатьци и отнасят по-едрите улики, но рядко си дават труд да използват замаскиращ прах. Тя затвори очи и колкото и да беше трудно, си

представи как довлеча младия мъж и закрепва железната релса над гърлото му.

- Може би е разсипал нещо.

- Не звучи в негов стил - измърмори Райм. - Твърде внимателен е.

Сакс се съгласи. Продължи да размишлява: “Да, внимателна съм. Но защо ще мета? Аз съм той...”

- Защо? - прошепна Райм.

- Той...

- Не *той*. Ти си той, Сакс. Не забравяй.

- *Аз* съм перфекционист - заговори тя. - Искам да премахна колкото се може повече улики.

- Така е, но каквото постигнеш, като пометеш, ще изгубиш, като стоиш по-дълго време на местопрестъплението. Мисля, че има друга причина.

Тя се вгълби в сцената, представи си как вдига релсата, как слага въжето в ръцете на жертвата, как се вглежда в ужасеното му лице, изцъклените му очи. “Поставям часовника до главата му.

Той тиктака, тиктака... Гледам как умира.

Не оставям улики. Помитам...”

- Мисли, Сакс. Какво е направил?

“Аз съм той...”

Изведнъж:

- Връщам се, Райм.

- Какво?

- Връщам се на местопрестъплението. Искам да кажа, *той* се връща. Затова е помел. Защото не е искал да оставя абсолютно нищо, което да ни даде някаква представа за него: влакна, косми, следи от обувки, пръст. Не го е страх, че ще открием скривалището му - той е твърде предпазлив, за да изпусне такива улики. Бои се обаче, че ще намерим нещо друго, което ще ни помогне да го разпознаем, когато се върне.